

**Máma s tátou jsou závislí.
Jak to malým dětem pomoci pochopit?**

Autorka: Petra Pávková

Ilustrace: Jana Kutová

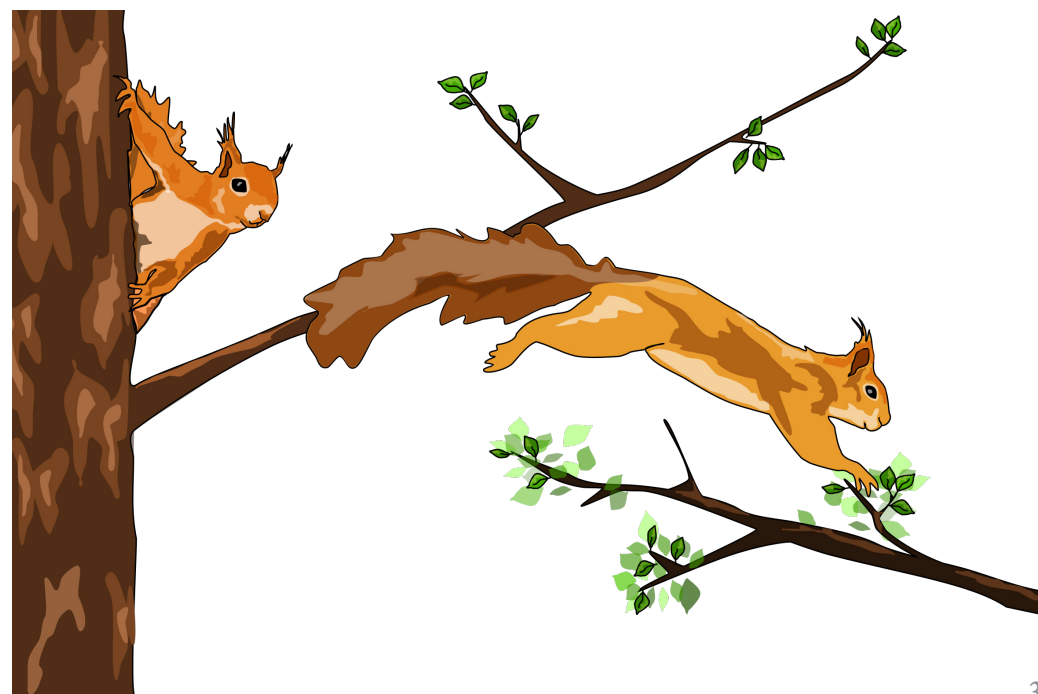
2021

Z malinkého veverčáka nakonec vyrostl
nádherný velký veverčák,
co měl ocásek po tátovi,
očička po mamince
a srdíčko po zaječích rodičích,
kteří ho stále milují
a nikdy milovat nepřestanou.

O MALÉM VEVERČÁTKU

Petra Pávková

Byla jednou jedna krásná mladá hnědá veverka
a tmavě hnědý veverčák.

Veverka měla huňatý ocásek,
krásné hnědé oči a srst, která se na slunci leskla.

Veverčák byl o něco starší,
měl taky huňatý ocásek, ale úplně černý.

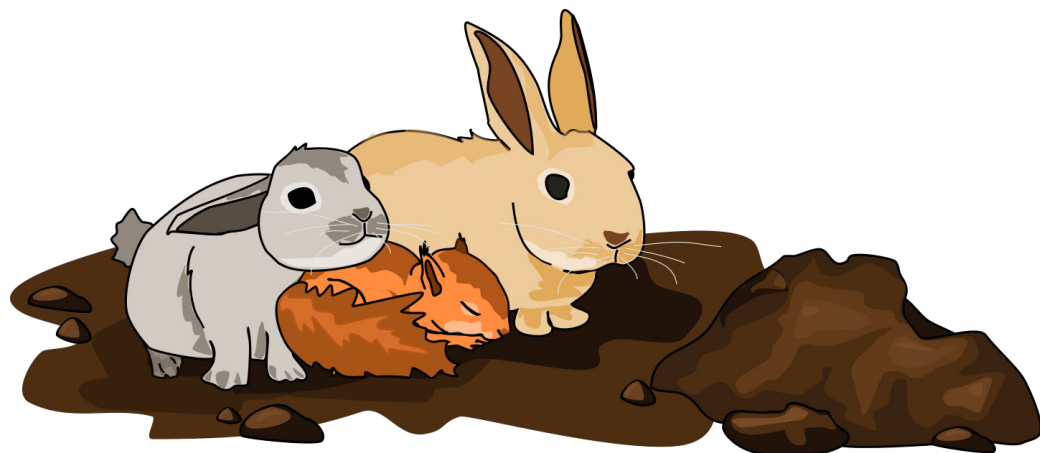
Veverka s veverčákem se měli moc rádi,
šťastně spolu skákali po větvích,
hledali oříšky a byli šťastní.

Jednoho krásného dne
se jim narodil malilinkatý veverčáček.

Oči měl jako maminka, kožíšek taky
a ocásek po tátovi veverčákovi.

Oba měli velikou radost
a starali se o něj, jak nejlépe uměli.

To zajíce a zaječící nadchlo.
Moc chtěli tomu veverčátku pomoc.
Tak hned spolu vyrazili do vedlejšího lesa,
všude se ptali, až veverčátko našli.
Hned věděli, že právě o toto veverčátko se mají postarat.

Vzali si ho k sobě do nory a začali o něj pečovat.
Učili se, co potřebuje papat,
s čím si chce hrát, co ho nejvíc baví.

Veverčátko bylo šťastné, že už nemusí být samo, že má
své rodiče zajíce a zaječící, co se o něj starají a mají ho rádi.

Jen někdy si vzpomnělo na maminku veverku a tátu veverčáka.
To pak trochu plakalo, ale rodiče ho vždycky objali
a na rodiče vzpomínali s ním.

12

Ve stejné době žili ve vedleším lese zajíc se zaječící, kteří se měli
moc rádi, a zrovna přemýšleli, že by rádi měli nějaké miminko,
o které by se starali a s láskou ho vychovávali.

Často si o tom spolu povídali, někdy si o tom povídali
i s dalšími kamarády, s datlem, co bydlel kousek od nich ve stromě,
a s liškou, co měla noru také nedaleko.

Když se tak jednou zajíc se zaječící byli proběhnout po poli,
tu je zastavila liška a povídá:

„Vy jste chtěli to miminko, že ano?“

Já teď byla na návštěvě u kamarádky a ta mi říkala,
že u nich v lese žije malinkaté veverčátko, co jeho rodiče začali
baštit jedovaté bobule a vůbec se o něj nestarají.

Veverčátko tak často pláče a je mu smutno.

Nechtěli by si ho vzít k sobě a starat se o něj?“

10

5

7

Jednou veverčák našel keřík s velkými červenými bobulemi.
 Jednu ozkoušel, byla trochu kyselá, ale jak mu zajela do bříška,
 najednou se mu chtělo tančit a zpívat a byl šťastný,
 jak už dlouho ne. Hned utíkal za veverkou a říkal:
 „Podívej, co jsem našel, bobule, co dělají veverky šťastné.“

Veverka se s ním šla podívat na keř, ale něco se jí nezdálo.
 Pamatovala si, že jí někdo říkal, že tyhle bobule nemá papat.
 Když jednou začne, už pak nebude chtít nic jiného,
 jenom další a další bobule a šťastná určitě nebude.
 Říkala to veverčákovi, ale ten jí nevěřil.
 Tak si řekla, že taky jednu zkusí.

Jenže ona měla veverka pravdu.
 Stačila jedna, hned jí bylo veselo,
 tak chtěla druhou a další a další a tak dál.

A tak se stalo, že veverka s veverčákem už jenom hledali,
 kde jsou další keře s bobulemi.

Často snědli těch bobulí tolik,
 že jim bylo špatně,
 a to se pak o malinkatého veverčáčka nemohli starat,
 starat se totiž museli o sebe.

